

Olaf Klepzig, narozen 1962 v Schkeuditzu / Sasko, studoval v Drážďanech pedagogiku a pracoval několik let jako učitel výtvarné výchovy ve Weißeritzském kraji. V roce 1999 vznikla za jeho uměleckého vedení **Pohádková louka Reinhardsgrimma**.

Od roku 2002 je **Olaf Klepzig** sochařem, malířem a výtvarníkem na volné noze. Žije a pracuje v Rabenau.

V roce 2005 výtvarně zrealizoval uměleckou proměnu dochovaných textů několika weißeritzkých pověstí: **Sochařský park pověstí** představoval podle pověstí z krajiny rudého a divokého Weißeritzu dřevěné sochy v nadživotní velikosti.

„Skřítek s nosem“ a „skřítek s pěstí“

převyprávěno podle pověsti

„Velký mlýn“

Velký mlýn patřil dříve k hradu Rabenau a prý s ním byl spojen podzemní chodbou. V něm hlídali dva malí pidimužáci velký poklad, který byl kdysi zakopán rabenauštimi rytíři a mohl být vyhrabán jen neposkvrněnou dvacetiletou pannou.

Mužičci navštěvovali mlýn často. Jakmile do mlýna vstoupili, zůstala všechna mlýnská kola stát a nemohla být uvedena do chodu dříve, než pidimužáci zase místo opustili. Pokaždé se vydávali na cestu zpět dveřmi, které vedly k vodnímu korytu, to přešli a zmizeli v nějakém tamním sklepě.

Jedna dívka, která chtěla poklad v mlýně vyhrabat a které při tom jeho nájemníci zabránili kvůli hrozícímu neštěstí, upadla do blouznivé horečky, které po několika dnech podlehla.

Na konci 18. století se podařilo jednomu vlastníkovi mlýna s pomocí vyvolavače duchů část zakopaného pokladu vypátrat a vykopat. Za to však byl ale každou hodinu ve dne v noci mučen a pronásledován duchy, že nakonec co nejrychleji mlýn prodal a odešel. Z toho pokladu získal pěkný pozemek na jednom drážďanském předměstí.

Pidimužáci nebo skřítkové se ale ještě později, jak se vypráví, ukazovali mnoha lidem u mlýna a na jiných místech města.

„Bílá paní“ s lucernou
převyprávěno podle pověsti

„Hrad Rabenau“

Na skalním výčnělku mezi Rudým Weißeritzem a Oelsabachtalem, kde dříve stával hrad Rabenau, straší ještě dnes. Bílá paní chodí po nocích sem a tam a v ruce drží do daleka svítící světlo. Čeká totiž na vysvobození z krutého, neznámého zakletí. Také černá s ohnivýma očima slepice prý bývá viděna v okolí hradu. Hrabe a škrábe každou noc na jednom určitém místě, kde prý leží poklad. Ten poklad se může vyhrabat pouze, když se na stejné místo dopraví nějaká jiná slepice stejného zevnějšku a stejné velikosti.

Dříve se zcela vážně hrabalo kvůli pokladům mezi troskami, avšak vždy marně. Avšak když Ferdinand Reuter v roce 1869 nechal vykopat základy pro svou novou továrnu na území hradu, narazilo se skutečně na staré mince. Jakou peněžní hodnotu měly, nebylo ovšem známo.

„Poustevník“

převyprávěno podle pověsti

„Poustevník Dippold z vřesoviště“

Pocestní, kteří půjdou Dippoldiswaldským vřesovištěm k Heidemühle, najdou u cesty skalní útvar, který se nazývá poustevník.

Před mnoha staletími, když právě bylo v německých zemích zaváděno křesťanství, bydlel zde prý starý poustevník, jménem Dippold. K němu přicházeli zdaleka utrápení lidé, aby slyšeli z jeho pobožných úst útěchu.

Několik jeho stoupců se usadilo na pasece, čímž vzniklo městečko

Dippoldiswalde. Mnozí prý také věděli, že byl Dippold za svých mladých let ženatý a že si dceru, jménem Barbara, která časně zesnula, osvojil.

To dítě mu prý ukázalo poblíž obydlí jeden pramen, kterým protékala zázračná, léčivá voda, proto zde založil kapli, která se svým jménem Barbořina kaple stala daleko za hranicemi země slavnou.

Mezi návštěvníky poustevny byl také český vévoda Boleslav II. Od přírody nakloněn tvrdé přísnosti prý byl díky křesťanské dobročinnosti, se kterou byl určen samotný poustevník k laskavosti, přijal svatý křest jako očištěnec. Jeho poddaní mu pak později dali také přezdívku „pobožník“. Také bratr vévody Boleslava, Václav, byl prý podle jiných sdělení pokřtěn Dippoldovou rukou.

Jak dlouho působil pobožný poustevník na vřesovišti a jak a kde zemřel, o tom pověst už nic nevypráví.

„Trubač ze Seifersdorfu“ s trumpetou

převyprávěno podle pověsti

„Trubačova skála“

Před železniční zastávkou Seifersdorf se po levé straně od Weißeritzkého údolí vyvyšuje trubačova skála, ke které se váže druh hasavé pověsti. Jeden trubač byl kdysi dávno směrem od Oelsy pronásledován nepřátelským vojskem. Cválal na koni křížem krážem lesem, až náhle spočinul nad Weißeritzem před skalní propastí. Hrozíc mu smrt před i za ním, pobídl svého koně ostruhami a vyrazil do vysoce zaplavené strže Weißeritzu. Kůň se roztříštil o skálu; muž se ale dostal zdráv na břeh a zatroubil z vrcholu ležícího na druhé straně děkovných chorál. Náhle však proletěla dodatečně poslaná nepřátelská kulka jeho trumpetou, která náhle utichla. Jeden vtipálek si k tomu přimyslel: Proděravělá trumpeta prý putovala sice do starého železa, ale díra z ní se prý uchovává ještě dnes pečlivě v jednom starověkém muzeu.

„Rytíř Theler“, „páter“ a „Thelerův sloup“

převyprávěno podle pověsti

„Thelerovy sloupy z Höckendorfu“

V Höckendorfu stojí u poutního kamene poblíž kostela a venku u Sieflitzova pozemku dva navzájem se podobající sloupy, sloupy božích muk nebo Thelerovy sloupy, též nazývané obrazové špalíky. Hlava toho třetího se nachází v Obercunnersdorf, kam byla zavlčena.

Také sloup božích muk, který se nachází v blízkosti od Neuoelsy a který je vidět už zdaleka, tam byl prý přemístěn v neznámou dobu z Höckendorfské péče a jako všechny ostatní také on připomíná strašný hanebný zločin.

Rod Thelerů, který vlastnil Höckendorf, našel v lesích ložiska několika stříbrných dolů a ty pak drancoval. Rostoucí bohatství svádělo rytíře Konráda Thelera k lehkovážnému a nekřesťanskému způsobu života. Svého koně nechal okovat stříbrnými podkovami a hned potom přišla na řadu jeho pevnost. Jeho domácí páter mu to neustále vyčítal a dokonce ho z kazatelny proklínal. Poté domlouval Konrád snaživému zbožnému muži v sakristii a ve vzteku duchovního probodl mečem. V tu chvíli postihla rytíře lítost nad svým činem. Vydal se tedy do Jeruzaléma, aby učinil vážné pokání u Svatého hrobu. Po svém návratu nechal zřídit jako viditelné znamení svého pomatení smyslů sedm sloupů božích muk na cestě od Cunnersdorfu do Höckendorfu a sice tak daleko od sebe, jak když Ježíš nesl svůj kříž, než vydechl. Kromě toho věnoval vzácný oltář místnímu kostelu. Tam je ještě dnes ukazován jeho náhrobek, na němž je vytesána rytířova podobizna v kajícím se postoji.